

DISCURSO TEU

...exemplo...

(e na memoria)

Que así abrimos nesta hora a porta
anovando sucedidos compartidos,
e días...
nun ano...
que ti estás en nós sempre presente
nos corazóns ilusionados,
e militantes...
que así de ti declaramos todos non querer perder nada
nos olvidos
e levarmos teimosamente connosco
ese teu discurso...

E nel a túa memoria flúe purísima...
vólvese enerxeticamente activada
a permanente mornura e a ando do noso sol de mes primeiro
na nobreza de se abrazar á túa honra,
a tanto exemplo en irmandade,
como lagoa matria esencial
e luminosa,
plástica e sentida,
ben chantada...
e rodeada de terra por todas partes.

Velaí que por iso...
nos dicimos cómplices do teu facer
nesa obra túa substancial
tan insubmisa...
que non é máis que unha sombra poderosa
que nos acolle,
froito da luzada clara e inmedible da túa creación.
e ben que lle poñeremos título
e moi doadamente:
que así a proclamo diremos...
pobo...

E hai que ver tamén como nos acende a túa mirada...
e a túa memoria como nos acende tamén hai que ver
para apagar tantos rescaldos,
para aflorar cunetas,
e así poñer á mira tantas mentiras,
beaterías e mitras apoltronadas,
a escapularios e medallas indebidas,
a paseos da leva...
e ti...
firmemente mirándolles aos ollos...
tuteándo a historia.

Por iso sempre nos orientaches exemplarmente
para que cambiásenos de festas
e de bailes...,
de músicas e de letras,
que liberásenos os prostíbulos de incienso
e que aireásenos as camas,
que mudásenos os perfumes tan corruptos...
e que revelásenos os negativos escondidos,
silenciados,
tan gardados a sufrimentos nos corazóns reprimidos.
E que non se pechasen as portas...

Si...
que non se pechasen as portas...
para que nas rúas a mirares de limpezas,
chegándonos ás horas...
alí onde mornea o sol que nos acolle,
e mana a auga pura das lagoas vitais,
determinados na lóxica perfecta da xustiza,
na testemuña de tantos sudarios
alí... a ceo aberto...
se aprenda ben como pedir perdón
e que se pida...

E así que se pechen as feridas,
que se abran os arquivos,
e que se sequen as bágoas,
que os nosos mortos irradien a súa propia luz
e que se carguen as estrelas con todas as liberdades
para facermos os destinos ao dereito
e que se conten as historias a verdade.
Convoquemos canda ti aos perdedores
e que na memoria comunal nos abracemos,
buscando xuntos tanto amor e compartilo...
e que iso... así...pregamos...non sexa un soño...

Que se aprenda ben como pedir perdón...
e que se pida...

david otero,
a primeiro cabodano de Isaac Díaz Pardo.
Lido en Boisaca de Compostela.